

Kázání Petra Wagnera

Soběhrdy, neděle velikonoční 16.4.2017

Jestli se mi něco na Matoušově vyprávění o vrcholu Velikonoc líbí, je to jeho působivá literární syntéza všeho důležitého, co je potřeba ještě na závěr jeho díla čtenářovi sdělit.

A je tady všechno, co může čtenáře upoutat - zemětřesení, anděl vzezření blesku, šokantní setkání s Ježíšem, jakoby náhodné, intriky politických a církevních představitelů a jako tečka přehledně formulované poslání církve, které směřuje do budoucnosti. To všechno proto, abychom si pamatovali. Abychom vyprávění předávali dál a ti po nás zase těm příštím.

Začíná to ale ženami. Bez žen by Velikonoce nebyly Velikonocemi, ať vezmeme jakoukoli zprávu od evangelistů. Právě ony se stávají svědky toho andělského zjevení, vpravdě efektního, které ovšem kromě nebeské důstojnosti a majestátního zemětřasu, který předznamenává, že do všední skutečnosti se dere něco naprosto neočekávaného, nepostrádá jistého jemného vtipu *anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm* - udělal si pohodlí, aby mohl ženám dát kázání o tom, jak se věci mají. Ten kámen měl být symbolem toho, že Ježíš prohrál a že jeho mise zde skončila absolutním neúspěchem a potupnou smrtí. Ten kámen měl zašpuntovat Ježíše v hrobě, tam, odkud není návratu, tam odkud už jeho slova a činy promlouvat nebudou. Právě na ten kámen, odvalený stranou, usedne anděl a možná si, jako angelos, posel Boží užívá tu chvíli, kdy vyřizuje ženám (jako prvním svědkům!) dobrou zprávu *Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před nimi do Galileje, tam ho spatří.*

Bokem toho kázání zůstávají ti, kdo si tuto zprávu zrovna asi užívat nebudou *Strážci byli strachem z něho bez sebe a strnuli jako mrtví.* I v tom je kousek velikonočního humoru. Ti živí a ozbrojení, představitelé vítězné moci, která tu krizi s Ježíšem přestála, kdežto on skončil na popravišti, ti kteří měli hlídat mrtvého, sami strnuli jako mrtví. Evangelium obrací situace naruby.

U hrobu se ale děj zaseknout nesmí, zpráva o vzkříšeném se má rozletět do světa - *Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých* - a kde jinde, podle Matouše, by to mělo začít, než v Galileji pronárodů, pohanů, tam kde začíná svět těch, kteří kdysi nebyli lidem Hospodinovým, ale teď budou nazýváni syny a dcerami Božími. V tomhle kousku vyprávění je i cosi něžného a milého. Jako by se Ježíš chtěl nechat znovu poznat učedníky na místech, kde si byli blízko, kde prožívali údiv nad jeho činy a napjatě poslouchali jeho kázání, kde pochybovali a kolísali, ale kde také zaznělo *“Pane, ke komu bychom šli, ty máš slova věčného života”*. Mají ho znovu poznat tam, kde už ho jednou kdysi poznali. Mají znovu přijmout jeho cestu tam kde se pro něj kdysi rozhodli. Právě tady se má narodit jejich svědectví o něm jako nově nasvícená scéna - díky tomu, jak ho spatří nyní, budou jinak vidět i všechny události prožité s ním předtím. Tak se ženy rozběhnou, motivovány andělem ke spěchu a narazí na Ježíše samotného. Jeho pozvání je ještě vřelejší: *Jděte a oznamte mým bratřím* - ani slovo o tom, že zklamali a rozutekli se. Hlavním programem je odpuštění a přijetí.

Stojí zato zastavit se také nad tím, co dělá druhá strana, zatímco ženy běží zvěstovat.

Je to totiž další jemný humor na stránkách evangelia, které není jenom suchopárnou četbou.

Velebnější a farizeové po Ježíšově ukřižování důležitě schůzovali a usnesli se, že tenhle podvodník bude muset být hlídaný i po smrti, aby prý jeho neméně prohnání učedníci v noci nepřišli, neukradli tělo a lživě nerozhlásili, že byl vzkříšen. Teď, když přicházejí vojáci od hrobu s nemilou zprávou, je zapotřebí opět schůzovat, nikoliv se tedy na sebou řádně zamyslet, ale vyschůzovat, co dále. A protože si establishment vždycky nějak umí poradit roztrousí mezi veřejnost přesně tu lež, ze které učedníky podezíral předem. O stejné události budou vždy kolovat dvě zprávy. Tak už to chodí.

Pomluva může hodně uškodit, ale dobrou zprávu zastavit nemůže, protože ta už je v pohybu nezávisle na mocenských informačních kanálech.

Matoušovy Velikonoce vrcholí na hoře, tam kde vlastně každé velikonoce začínají, na začátku postního období, při pokušení na poušti. Před začátkem Ježíšovy služby mu ďábel z takové hory ukazoval celý svět, který prý mu dá, jen když se mu bude klanět. Ježíš ale zkratku ke slávě odmítl. Teď stojí na hoře, ze které je vidět svět se zkušeností kříže - a je to o úplně jiné pokoušení. Na svět, který se rozprostírá před nimi, se teď učedníci díky vzkříšenému mohou dívat očima víry. Proto se mi také líbí poslední drobný detail Matoušova vyprávění - on píše *Spatřili ho a klaněli se mu; ale někteří pochybovali*. Četl jsem, že jeden středověký překladatel Písma, zbožný mnich, prostě nemohl unést tu větu, že učedníci tváří v tvář Vzkříšenému mohli pochybovat, že to prostě svévolně uprvil v překladu na "nepochybovali".

Ale já jsem za tu evangelistovu střízlivost rád. Vždyť víra není konstantní, ocelová a neochvějná jistota. Tak těm, kdo věří i těm, co občas pochybují, je od Ježíše krista vzkázáno:

Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého

[20a](#) učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. “

amen